

Sangurin bindur saman fólkið

Victor Carlsen

Eins og undanfarin ár, var aftur í ár sjálvur endabresturin á ársins Jazz-festivali ein gospefframförla. Útlendsku növnini innan gospeftónleik hava ikki sermerkt Jazzfestivalin seinastu árin, men heldur eru tað okkara heimligu krefitir, ið eru sloppnar at royna seg.

Aftaná royndir í fleiri ár m. a. at fáa M.C. Restorff at luttaka, játtaði hann hesa ferð at vera við, og enn eina ferð hoyrdu vit frálíka gospefkórið „Voices of Praise“ royna seg.

M.C. Restorff and friends

M.C. restorff var fyrstur á pallin. Hóast hann ivaleyst man vera eitt tað kendasta navnið innan føroyskan gospeftónleik seinastu mongu árin, so hevur hann ikki verið nógv frammi á almennum palli, men stuttligt var at hoyra hann og vinfólk hansara framföra bæði kendar og enná eisini fleiri ókendar

sangir. M.C. var hesa ferð væl stuðlaður av bæði tónleikarum og sangarum, so sum Gunnar G. Gutesen, Jan Zachariassen, Bjarni Jøkladal, Nils Olsen og Bárður Háberg, sangarum sum Linda Petersen, Jóhanna Rasmussen, Dánjal Gudjónsson og yngstu dóttir síni.

Aftaná eina jazzfússiósinspireraða byrjan fekk

M.C. eina góða byrjan við beinleiðis skifti yvir til ein av sínum „gomlu“ slagarum. Undir allari framförluni megnaði M.C. framúr væl at halda saman uppá framförluna við góðum frágreiðingum um hvønn einkultan sang, eins og eitt sindur av søguligari frágreiðing fylgdi við. Bert ein enskur sangur var á skránni, nevniliga Oslo Gospel Choir sangurin

„Shine your light“. Annars vóru allir hinir á føroyskum.

Serstakliga sangirnir „Mánnin“, „Sanganna Veingir“ og „Bónarfólkið“ fangaðu. „Mánnin“ varð sera væl framfördur við varierandi broytingum, bæði í tónleiki og sangi. At slíkar „sangperlur“ liggja goymdar í so mong

ár er spell, men ikki minni gleðiligt, at tilfíkir persónar sum M.C. fáa hann í hondina og gera nakað við hann, er bara at fegnast um. Sera heppisligt var tað valt at lata litla smádrongin Dánjal Gudjónsson sleppa framat við einum sangi sum t.d. „Sanganna Veingir“. Dánjal setti prikkir yvir í ið við síni vöku barnaródd, og sangurin hevði annars eisini eina fullkomna rammu, allur sum hann var.

Harumframt royndi Dánjal seg eisini ið øðrum sangum og á sama hátt kom hann væl frá øllum. Sangurin „Bónarfólkið“ var ein tók til tey gomlu, sum í dag kanska eru burturgloymd og sett til síðis, sum hava hildið og halda øllum Guds verki uppi við bønnum - og samstundis var hetta ein áminning til okkum í dag, sum kanska lata bønartavin fella, um at virða bønina og halda henni uppi, tí so skal alt Guds verk eydnast. Ein sera vakur sangur sungin duett saman við Lindu Petersen, sum hevur eina

sera vakra og reina ródd, og sum eisini dugir kynstrið at variera við røddini, so tað hóskar við sangin. Sangurin „Lit allar tinar leiðir“ var eisini væl sungin, bæði á donskum og føroyskum, eftirsum M.C. greiddi frá, at hann hevði vitjað inni á Café Luther í Keypmannahavn og har framfört henda vælkenda sálmun.

Samanumtikið ein avbera góð og forkunnug framförla, sum avgjørt er verd at hoyrast ein aðra ferð á øðrum stað í landinum. Nú kann eg hugsa mær, at M.C. fyri tað mesta ber fram sangir sínar innan Bróðrasamkomurnar, men um aðrar meiri „almennar“ framförlur kundu verið hildnar, átti hetta at verið gjørt.

Voices of Praise

Hetta kórið er ivaleyst komið fyrri at vera, og spírin man eisini verða lagdur í tí mennandi sang- og ungdómsarbeiði sum verður gjørt innan føroysku Heimamissionina.

Kórleiðarin Ásbjørn Berthelsen ger eitt sera stórt arbeiði fyri at halda hesi uml. 30 ungfólkini til, bæði sangliga og tónlistarliga. Nú hoyrði eg seinastu ferð tey sungu á árliga Gospeffestivalinum í ár, og ta ferðina hevði eg minar viðmerkingar til sjálva avpussingina, ið neyðug var. Hetta er bött munandi um nú, eins og soloróddirnar nú eru blivnar enn stinnari. Tað einasta kundi verið sjálvstendandi sangurvalið, tí tað var ikki nógv nýtt á skránni til hesa framförluna. Tó so, sangirnir „Oh, for a thousand tounes to sing“ og „Oh how I love Jesus“

vóru tvey sera væl eydnað lög, ið eg ikki havi hoyrt í hasum stílinum fyrr. At tað ber til at broyta traditionell lög er ofta roynt, og her var so eitt dømi, ið eydnaðist væl.

Her er bara gott í væntu hjá hesum ungu fólki, bæði á tí tónlistarliga og sangliga. Sæð burtur frá teimum smáu villunum, ið komu upp ímillum tónleikarar og sangarar, so kundi breiðast útyvir framförluna sum heild.

Eitt sum haltar álvarsliga er andlitið úteftir, sjálvur kórleiðarin, ið saktans kann vera meiri opin fyri lurtarafjöldini, t.v.s. koma við stuttum viðmerkingum til sanginar, tað hevði eg sum lurtari vírdismett nógv. Eitt tilvildarligt „gott kvöld“ at byrja við var ikki beinleiðis sannförandi yvir fyri lurtarunum. Tá so kórið varð komið uppáttur á pallin aftaná endaðu framförluna, lat kórleiðarin okkum lurtara vita, at hann ikki rættiliga hevði hugsað um nakað eykanummur, men eg legði merki til at tveir solosangarar longu høvdu stillað seg tilreiðar at syngja, so ivaleyst varð hetta avtalað frammanundan, og sera væl ljóðaði sangurin „Sing to the Lord“ og lurtarafjöldin kom rættiliga við og klappaði, so tað rungaði um alt Norðurlandahúsið.

Tökk til tykkum, ið hava ábyrgdina fyri hesum tiltøkum og tykkum, ið so væl framföru. Vit siggja aftur til næstu ferð til royna tykkum, og haldið á, tað lønar seg!

